

RIA VAN DER VEN-RIJKEN

Crisis

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Met een vriendelijke glimlach op haar gezicht keek Flora Jonkergouw in de spiegel naar het tevreden gezicht van haar laatste cliënte. Ze had zojuist met vaardige hand het krullerige kapsel van deze wat oudere vrouw geföhnd en netjes in model gebracht.

Haar hand zocht nu automatisch naar een flesje haarlak dat binnen haar bereik stond. ‘Ik spuit nog wel wat pufjes lak op de onderste krullen, mevrouw,’ zei ze gedienschtig. ‘Hiermee voorkomen we dat die krullen te snel zullen verslappen.’

‘Tja, dat is een prima idee. Dankjewel, hoor. Mijn kapsel ziet er weer pico bello uit,’ reageerde mevrouw vol lof over het bereikte resultaat van de behandeling. Tijdens het afrekenen liet ze haar tevredenheid gul blijken door een royaal bedrag aan tipgeld in de fooienpot bij de kassa te werpen.

Met een zucht van opluchting sloot Flora de deur van Kapsalon Jonkergouw even later achter de rug van haar tevreden cliënte af. Gelukkig, deze drukke zaterdag was weer voorbij. Het leek er soms wel op alsof alle vrouwen bij voorkeur op zaterdag naar de kapsa-

lon wilden. Haastig borg ze haar kappersmaterialen op, veegde met een bezem wat restjes afgeknipte haarpunten bijeen in een speciaal daarvoor bestemd putje en voegde zich in het kantoortje achter de kapsalon bij haar andere collega's, die al tien minuten vol ongeduld op haar zaten te wachten.

Ze ging op een stoel zitten en nam een glas thee aan van Isabel van Gorp, haar allerbeste vriendin. Hun vriendschap dateerde al vanaf het moment dat ze samen op vierjarige leeftijd de kleuterschool bezochten. Maar bij die vriendschap alleen was het toen niet gebleven. Inmiddels was Isabel ook al ruim twintig jaar haar schoonzusje, omdat zij – Flora – toentertijd trouwde met Hugo Jonkergouw, Isabels oudere broer. Dat was achteraf gezien allemaal heel snel gegaan. Hugo kende ze immers vanaf het prille begin, toen zij en Isabel op kleuterleeftijd hartsvriendinnen werden. Ze had hem altijd een aardige jongen gevonden. Pas jaren later, na het beëindigen van haar kappersopleiding en een stukgelopen relatie waar ze het liefst nooit meer aan terug wilde denken, kregen ze zowaar opeens meer oog voor elkaar en stapten na een halfjaartje verkering te hebben gehad in het huwelijksbootje. En alsof dat nog

geen binding genoeg gaf, werd Isabel vijf jaar geleden na het plotselinge overlijden van vader Jonkergouw, ook nog eens haar nieuwe werkgeefster. De kapsalon bleef zodoende gewoon in familiehanden. Met vier fulltime kapsters, waarvan Isabel er een was, en drie parttime kapsters waartoe Flora zelf behoorde, draaide de dameskapsalon succesvol door. De naam Jonkergouw had door de jaren heen in deze woonplaats en de nabije omgeving goede bekendheid en aanzien gekregen. Er kwamen nog steeds dagelijks nieuwe klanten over de drempel van de zaak, zoals haar laatste cliënte, die zich op het advies van een kennis tot Kapsalon Jonkergouw had gewend.

Nee, Isabel kon tevreden zijn met de toenemende klandizie. De agenda stond wekelijks volgepland met afspraken.

‘Mag ik nog even jullie aandacht voordat we huiswaarts keren?’ riep Isabel luid, nadat Flora het glas thee uit haar handen had aangenomen. De druk kwebbelende collega’s keken abrupt op en zwegen. ‘We moeten nu een beslissing nemen waar we deze keer naartoe gaan tijdens ons jaarlijkse uitstapje. Dan kan ik dat dinsdag bij het vvv-kantoor gaan bespreken.’

Zoals elk jaar gebruikelijk, was na de drukke

zaterdag voor Pasen de fooienpot van de kapsalon geopend en het geld bij elkaar geteld. Van de opbrengst werd altijd iets gezelligs georganiseerd voor alle personeelsleden. Deze keer was de jaarlijkse inhoud beduidend hoger uitgevallen dan vorig jaar en Isabel had voorgesteld om samen twee dagen op stap te gaan. Twee dagen aan de kust op het eiland Texel, of twee dagen naar de zuidelijkste provincie van Nederland, Limburg. Beide voorstellen had ze als een aantrekkelijke aanbieding doorgekregen van het plaatselijke vvv-kantoor, mits er voor een bepaalde datum werd geboekt. En dinsdag was alweer de laatste dag om daar nog gebruik van te kunnen maken.

Flora keek gespannen naar de gezichten van haar collega's. Zij had haar keuze al heimelijk gemaakt. Ze zou voor Texel kiezen. Ze was dol op de zee en het strand en komende zomer waren Hugo en zij toch al van plan om met de kinderen naar Limburg op vakantie te gaan. Maar ze was natuurlijk ook erg benieuwd naar de keuze van de anderen. De laatste dagen hadden ze onderling tijdens het werk wel af en toe hun voorkeur uitgesproken, maar de definitieve uitkomst moest nog blijken. Sommigen twijfelden nog.

Met Flora samen stemden vijf collega's voor een verblijf op het eiland Texel, de twee jongsten van het team zagen meer in een bezoekje aan Limburgs grootste steden, zoals een avondje stappen in Maastricht of Valkenburg.

'Sorry meiden, dan wordt het deze keer toch echt Texel. De meeste stemmen gelden in dit geval, dat hadden we zo afgesproken! Misschien dat we volgend jaar alsnog naar Limburg gaan. Oké?' zei Isabel vastbesloten en samen bogen ze zich enkele minuten later over de datum van vertrek. Gekozen werd voor een maandag en een dinsdag in de maand mei, snel gerekend en geteld was dat om precies te zijn al over drie weken. Zakelijk gezien kwamen die dagen voor de kapsalon ook het beste uit. 's Maandags was de zaak altijd gesloten en dinsdag was doorgaans de minst drukke dag van de week. Een extra dagje sluiten moest voor die ene keer mogelijk zijn. Ze werkten toch alleen maar op afspraak.

Flora dronk haar glas thee leeg en stond op, ze zag nu al uit naar een strandwandeling op Texel. Hugo zou vast en zeker opkijken en haar benijden als ze hem het goede nieuws zo meteen zou vertellen. 'Ik ga naar huis, 't is weekend,' kondigde ze aan en tikte Isabel in het

voorbijgaan een moment op haar arm. ‘Neem dinsdag een folder mee van het vvv, ik ben reuze benieuwd naar de accommodatie.’ Isabel zond haar een vriendschappelijk knipoogje. Ze wisten immers alles van elkaar en zij kende Flora’s voorkeur voor zee en strand maar al te goed. ‘In ieder geval luxueus en een kamer met zeezicht voor jou, dat beloof ik je,’ fluisterde ze in Flora’s oor.

Flora lachte zachtjes voor zich uit terwijl ze haar jas aandeed. ‘Tot dinsdag maar weer, fijn weekend allemaal!’ riep ze uitgelaten, terwijl de anderen haar voorbeeld volgden en haar hetzelfde toewensten.

Ze stapte in haar auto en trok de achteruitkijkspiegel naar zich toe zodat ze een moment haar uiterlijk kon inspecteren. Ze duwde haar donkere halflange haren over haar schouder naar achter, controleerde de mascara op haar oogwimpers waarbij ze een ogenblik in haar kritisch kijkende bruine ogen keek en ging vervolgens snel nog even met een lipstick over haar lippen. Ze zag er graag netjes en verzorgd uit. Op haar uiterlijk viel dan ook zelden iets aan te merken. Volgende week moest Isabel haar haren maar weer eens verven met de allernieuwste kleurtint die een van de vertegenwoordig-

gers deze week als proefset had achtergelaten. Ze gespte vervolgens haar autogordel vast en reed even later het plaatsje Geldermalsen uit, richting rivier de Linge. Het was slechts een kwartiertje rijden alvorens ze op de dijkweg kwam en hun mooie witte dijkhuisje in de verte zag opdoemen. Een knus huisje, dat ze al vanaf haar trouwdag samen met Hugo bewoonde. Later werden er hun twee kinderen geboren. Het lag er in het voorjaar altijd idyllisch bij. De bloeiende boomgaarden, de wuivende korenvelden en de aangrenzende weiden met grazend vee zorgden voor een schilderachtig natuurmonument, terwijl een waterig voorjaarszonnetje wat fletse stralen liet vallen over het karakteristieke landschap. Langs de waterkant tuurde een reiger roerloos in het water, maar Flora's gedachten waren niet bij al het moois dat de natuur zo uitbundig tentoonspreidde. Per slot van rekening zag ze dit plaatje dagelijks en ze was inmiddels gewend geraakt aan deze omgeving en het mooie uitzicht. Nee, haar gedachten waren momenteel bij het uitstapje naar Texel. Ze hoopte zo op een lange fietstocht over de kustwegen, een genoeglijke pauze op het terras van een gezellig restaurantje en niet te vergeten een heerlijk diner tijdens de avond-

uren. Jammer, dat ze aanstaande dinsdag niet in de gelegenheid was om samen met Isabel naar het vvv-kantoor te gaan en een dergelijk arrangementje te bespreken. Ze had Vicky, haar achttienjarige dochter, nu eenmaal beloofd om een dagje met haar naar de stad te gaan. Het kind liep al twee weken te zeuren over een nieuwe spijkerbroek. Een broek van een speciaal merk, dat hier en in de omliggende dorpen nog niet werd verkocht, maar wel in de stad. En dinsdagmorgen had Vicky toch maar twee uurtjes les op school, waarna Flora haar dan met de auto af zou halen om meteen door te rijden. Voorzichtig draaide Flora haar auto van de dijkweg af, reed langs een vrij stijl pad naar beneden en parkeerde achter de schuur van het huis, naast de auto van Hugo. Ze stapte uit, maar voordat ze verder liep bleef ze even gealarmeerd stilstaan. Ze fronste quasibedenkelijk haar wenkbrauwen, want door het zijraampje van Hugo's auto zag ze tot haar grote verbazing zijn complete duikuitrusting op de achterbank klaar staan.

Hè, wat vervelend nu! Hugo haalde het toch niet in zijn hoofd om vanavond nog te gaan duiken? Dat zou beslist het toppunt zijn van ongezelligheid, dacht ze humeurig. Zaterdagavond

beschouwde ze nu eenmaal zo'n beetje als hun avondje samen, met tijd en aandacht voor elkaar. Soms speelden ze een gezelschapsspelletje, of keken ze alleen maar naar een leuk tv-programma, onder het genot van een lekker glas wijn. Een ontspannen avondje, om elke week opnieuw weer naar uit te kijken!

Lars, hun twaalfjarige jongste zoon kon daar ook zo van genieten. Flora beende lichtelijk geërgerd via de achterdeur van het huis naar binnen. 'Huug... Hugo...' riep ze in de keuken, 'waar ben je?' Ze zwaaide meteen daarna de kamerdeur open, maar Hugo was nergens te bekennen.

In een hoek, nabij het raam, sloeg Kokkie, Hugo's grijze roodstaartpapegaai, zijn veren wijd uiteen. De vogel, die kennelijk in zijn grote kooi had zitten slapen, keek haar verstoord aan. Hij mompelde wat onverstaanbare klanken en bedelde meteen daarna om persoonlijke aandacht door hard en schel te fluiten.

'Stop daarmee, Kokkie!' mopperde Flora, en drapeerde in het voorbijgaan behendig een kleed over de enorme kooi. Als Kokkie eenmaal begon te fluiten, bleef hij aan de gang. Het geluid ging vaak door merg en been. Maar als er een kleed over zijn kooi werd gelegd ver-